

gjeringsens Side, uden at denne Forbindelse laa saa tydelig og klart for, at det var Folkethinget muligt at knytte de to Ting sammen og gjøre den ene afhængig af den anden, har Folkethinget ikke behandlet Hærløven. Dermed tror jeg, at det ærede Medlems Indsigelse mod, at vi denne Gang tage Forsvarsplanen med under Behandling, er fuldstændig slaaet til Jorden. Regjeringen har denne Gang forelagt Forsvarsplanen samtidig med Hærløven i den samme Form, nemlig i Motivsform, hvori Regjeringen forelagde Forsvarsplanen samtidig med Hærløven i 1867. Samtidig med Hærløven af 1867 forelaa Udtalelser af Regjeringen i de Anmærkninger, der ledsagede Hærløven, Udtalelser, der sluttede sig til den store Forsvarskommissionens Indstillinger og klart udtalte, hvad Meningen var med Forsvarsplanen. Denne Forsvarsplan blev sanktioneret gennem Vedtagelsen af Hærløven, og det Samme vil og maa nu finde Sted thi Regjeringen har nu fulgt samme Fremgangsmaade og udtalt sig endda klarere, tydeligere og mere explicit, end Regjeringen i 1867 gjorde. Jeg tror, at det er tilstrækkeligt at bede ærede Medlemmer om at læse første Stykke af de Anmærkninger, der ledsagede Hærløvsforslaget, hvor Krigsministeren udtrykkelig udtaler, hvad ogsaa findes udtalt i de Kommissorier, der ere meddelte den nedsatte Kommission, at Forbindelsen mellem de forskjellige Foranstaltninger til Forsvarssagens Fremme er naturlig og nødvendig, og slutter med de Ord: „Man maa begynde med at have en Forsvarsplan i store Træk“. Ganske i Overensstemmelse hermed har den høitærede Minister ogsaa i Udvalget udtalt sin Anerkjendelse af Flertallets Tilslutning til hans Forsvarsplan, hvad jeg ikke finder berettiget, men som jeg ikke bebrejder den høitærede Minister af de Grunde, som nu her ere Gjenstand for Omtale. Jeg erkjender, at Ministeren ved at udtale dette baade i Udvalget og her i Salen med fuldstændig Uabenhed og Loyalitet har vedkjendt sig, at denne Hærløve og Forsvarsplanen staa i uadskillelig Forbindelse med hinanden. Altsaa, ligesom tidligere Forsvarsplanen bestandig har været knyttet til Behandlingen af Hærløven, saaledes kunne vi heller ikke denne Gang komme til at behandle Hærløven uden at komme ind paa Forsvarsplanen, og det nytter ikke det allermindeste, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nu vil bruge det Argument, som vore daværende fælles Modstandere brugte paa Valgtribunerne mod os i Valgkampen i 1876, nemlig at sige: Det foreligger ikke! I 1876 forelaa der fra Regjeringens Side Intet om Kjøbenhavns Befæstning i Lovforslagsform, men der forelaa et Forslag om at befæste Kjøbenhavn mod Søfiden, og det almindelige Stikford fra vore Modstandere var da: Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning foreligger ikke og maa ikke drages frem. Men det ærede Medlem saae dengang ligesaa klart som

alle Mennesker i Danmark, at bagved Kjøbenhavns Befæstning mod Søfiden, som forelaa i Lovforslagsform, laa Kjøbenhavns Befæstning mod Landfiden som nødvendig Konsekvens, skjøndt det ikke forelaa i Lovforslagsform, og saaledes ligger ogsaa nu Spørgsmaalet om Forsvarsplanen bag ved Hærløven, skjøndt det ikke foreligger i Lovforslagsform, og lige saa lidt som det dengang lykkedes vore fælles Modstandere at faae Spørgsmaalet om Forsvarsplanen skudt tilside, lige saa lidt vil det nu lykkes det ærede Medlem, og naar han kommer til at staa Ansigt til Ansigt med Befolkningen, da vil han se, at Befolkningen vil ikke saaledes lade Sagen afgjøre uden at have talt et afgjørende Ord med og ikke vil lade sig rokke fra det, som det tidligere ligesaa vel som han har høvdet paa dette Omraade.

Jeg gaar nu over til selve Forsvarsplanen og tror at have paavist at have Ret dertil. Forinden jeg gjør det, maa jeg dog endnu komme ind paa en anden Del af det ærede Medlems Foredrag forleden Dag vedrørende Forsvarsplanen. Det ærede Medlem søgte nemlig i sit Foredrag, som jeg nærmest maa betragte som et Indlæg fra Ministerens Standpunkt, at hævde, at vi i vor nuværende Stilling havde fraveget, hvad tidligere Folkething havde vedtaget, og at han, idet han støttede Ministerens Forsvarsplan og anbefalede den, stod ganske paa det samme Standpunkt, som han tidligere stod paa, medens vi havde forandret vort Standpunkt, og det ærede Medlem oplæste da Stykker af Betænkningen fra 1874—75. Men hvad er det, der hævdes i Betænkningen fra 1874—75 af Udvalgets Flertal? — Til denne Betænkning slutter Betænkningen fra 1875—76 sig, saa vi kunne tage dem under Et. — Det er tre Grundsaetninger for Forsvaret. Den første er den, at Forsvaret ikke bør koncentreres paa Sjælland, men om Sjælland. Dette fremgaar klart og tydeligt nok i Betænkningen fra 1874—75, Sp. 1023, hvor der staar, at Sjælland, mod hvilken det afgjørende Angreb maa ventes ført, har gunstige Betingelser for et kraftigt Forsvar i de brede Blande. Det er altsaa klart og tydeligt, at det, man ventet at kunne forsvare Landet igjennem, er ved Forsvaret paa Blandene omkring Sjælland, men ikke ved Forsvaret i Feltbefæstninger omkring Kjøbenhavn. Altsaa: om Sjælland, men ikke paa Sjælland, og der fortsættes da, at denne Sjællands Veliggenhed synes at begrundes et efter Farvandenes Befæstning afpasset Søforsvar, og at Dens Omkreds ikke er større, end at man er i Stand til med de forbedrede Kommunikationsmidler itide at samle den fornødne Trossstyrke til Forsvar af denne Del af Landet, som hævnes: Danmarks naturlige Fæstning. Det er altsaa hele Sjælland, der her betragtes som Fæstning, og Forsvaret deraf agtes ført væsentlig ved Søværnets Hjælp, som man ogsaa i Betænkningen foreslaar udvidet, idet der staar, at